

Αποστολικοί Αγίασμοι

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, email: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

Κυριακή 29 Μαρτίου 2026

Κυριακή Ε' Νηστειών

Μαρίας της Αιγυπτίας, Όσιος Σάββας ο Νέος ο εν
Καλύμνω, Άγιος Μάρκος επίσκοπος Αρεθουσίων,
Κύριλλος διάκονος

Έτος: 19 - Αριθμός τεύχους: 813



Κυριακή Ε' Νηστειών

Ευαγγελική περικοπή: Κατά Μάρκον, Γ' 32-45 - Αποστολικό ανάγνωσμα: Πρὸς Ἑβραίους, Θ' 11-14
Υπό Δημητρίου Φαραστέλη, θεολόγου



«Οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς
ἐὰν θέλη γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν,
ἔσται ὑμῶν διάκονος»
(Μάρκ.10,43).

Λίγο πριν την εκούσια πορεία προς
το Γολγοθά, ο Κύριος μας προλέγει
στους μαθητές Του όλα

όσα τραγικά πρόκειται να του συμβούν, προκειμένου να μη
λιποψυχήσουν και να είναι προετοιμασμένοι και πεπεισμένοι ότι ο
ίδιος είναι κύριος των εξελίξεων και έτοιμος να τις αντιμετωπίσει.
Προετοιμάζει κι εμάς η σημερινή ευαγγελική περικοπή να ζήσουμε τα
άγια Πάθη του Χριστού και αισίως να υποδεχτούμε τη λαμπροφόρο
Του Ανάσταση μέσα στις καρδιές μας, ώστε να αναστηθούμε «ψυχή
τε και σώματι». Ο Χριστός μιλάει πολύ καθαρά στους μαθητές Του για
όσα πρόκειται να συμβούν στα Ιεροσόλυμα. Για όλα όσα πρόκειται να
υποστεί από το Φαρισαϊκό κατεστημένο, βασανισμούς, εμπαιγμούς,
χλευασμούς, μαστιγώσεις, θάνατο, αλλά μιλάει επίσης πολύ καθαρά
και για την Ανάστασή Του: «Ἦσαν δὲ ἐν τῇ ὁδῷ ἀναβαίνοντες εἰς
Ἱεροσόλυμα, καὶ ἦν προάγων αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς ... καὶ παραλαβὼν
πάλιν τοὺς δώδεκα ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ

συμβαίνει» (Μάρκ.10,32).

Ας μεταφερθούμε νοερά κι εμείς στα Ιεροσόλυμα, με τρόπο ευάρεστο στο Θεό, και ας συνοδέψουμε το Χριστό. Άλλωστε δεν είναι ο τόπος που μάς πηγαίνει στο Θεό, αλλά ο τρόπος. Ο Αδάμ και η Εύα έχασαν τον παράδεισο όντας μέσα σ' αυτόν, ενώ οι τρεις Παίδες ζούσαν τον παράδεισο μέσα στην κάμινο του πυρός. Η πνευματική κατάσταση, όμως, των μαθητών του Ιησού δεν τους βοηθά να καταλάβουν αυτά που τους λέγει ο δάσκαλός τους. Εκείνοι, όμως, μη έχοντας ακόμη λουστεί από το φως και τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, παρεξηγούν τα λόγια Του. Αυτοί προφανώς έβλεπαν τον Κύριο ως κοσμικό άρχοντα που θα αναδείκνυε το Ισραήλ, γι' αυτό και Του αναζήτησαν πρωτοκαθεδρίες και αξιώματα, όταν βρεθεί στην ουράνια βασιλεία Του. Εκείνοι αντίθετα τους μίλησε για θλίψεις, μαρτύρια και βάπτισμα στο Αίμα Του.

Το ίδιο συμβαίνει και με μάς πολλές φορές, που όταν μελετούμε, όταν προσευχόμαστε, ακόμη κι όταν βρισκόμαστε στην Θεία Λειτουργία, όπου κατεξοχήν παρών είναι ο Χριστός, είμαστε γεμάτοι με άπρεπους και ταραχώδεις λογισμούς, λόγω της κακής πνευματικής μας κατάστασης. Φιλαρχία, φιλαργυρία, φιλαυτία, είναι τα τρία κεφαλαιώδη πάθη που διαφεντεύουν το έσω του ανθρώπου. Κλασικό παράδειγμα φιλαρχίας είναι η επιθυμία των δυο μαθητών, Ιακώβου και Ιωάννου, που σχολιάζουμε εδώ. Ο Χριστός μιλώντας στους δυο μαθητές για το μαρτύριο του αίματος, εξεικόνισε την πορεία κάθε χριστιανού, ο οποίος αν θέλει να ζήσει όπως Εκείνος, οφείλει να Τον ομολογεί σε κάθε πτυχή της ζωής του. Οι υπόλοιποι μαθητές ενοχλούνται από την κίνηση αυτή των αποστόλων Ιακώβου και Ιωάννου και αγανακτούν. Ο Χριστός διδάσκοντας όλους εκείνους, αλλά κι εμάς, μάς μαθαίνει ότι η δική Του λογική είναι παντελώς ανατρεπτική όσων οι άνθρωποι φαντάζονται ότι ισχύουν. Για το Χριστό, αυτός που θέλει να γίνει μέγας και πρώτος πρέπει να γίνει διάκονος και δούλος των αδελφών του: **«Οὐχ οὕτως δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν ... ἀλλ' ὅς ἐάν θέλη γενέσθαι μέγας ... ἔσται πάντων διάκονος»** (Μάρκ.10,43). Μάς λέγει ο Χριστός ότι πρέπει να είσαι μέγας, για να μπορέσεις να γίνεις μικρός. Πρέπει να είσαι πάνω από τους αδελφούς σου ουσιαστικά, για να μπορέσεις να σκύψεις και να τους πάρεις στην πλάτη σου! Αλλιώςτικά θα ψεύδεσαι, λέγοντας αρχηγία τη δυναστεία

και μεγαλοσύνη, τη δικτατορία επί των άλλων!

Όλα αυτά ο Χριστός δεν τα λέγει για να ρυθμίσει κοινωνικές συμβάσεις τρόπων διοίκησης, ούτε για να φτιάξει πλαίσιο λειτουργίας της Εκκλησίας Του. Τα λέγει για συνειδητοποίηση από τον καθένα μας του μέγιστου κινδύνου της φιλαυτίας και της ιδιοτέλειας και, πολύ περισσότερο, για αποσαφήνιση της διαπροσωπικής τραγωδίας που γεννιέται ανάμεσα σε εμάς τους ανθρώπους στις κάθε είδους σχέσεις μας, όταν δε θέλουμε να καταλάβουμε τον πόνο που σκορπάμε γύρω με το «**βάρβαρο**» περπάτημά μας «**προς εκ δεξιών και εξ ευωνύμων**» κάθισμα!

Ο Χριστός όντας ένας Βασιλιάς Σταυρωμένος, δεν μπορεί να υποσχεθεί παρά μόνο Σταυρό. Η δημόσια παρουσία και ενέργειά Του είναι ο Σταυρός. Η Ανάσταση είναι υπόθεση όχι του δημόσιου, αλλά του προσωπικού χώρου. Η Βασιλεία του Θεού, όντας σάρκωση της Ανάστασης δεν μπορεί να έχει **είσοδο** παρά μόνο τη Σταύρωση. Η Βασιλεία του Θεού είναι ανατροπή της κατεστημένης τάξης και ανασύσταση της υγιούς κατάστασης. Η Βασιλεία του Θεού είναι Βασιλεία Αγάπης, Θυσίας, Σταυρού. Σ' αυτή τη Βασιλεία δε θα κάθεται κανένας εκ δεξιών και εξ ευωνύμων. Ο Χριστός θα μάς έχει όλους «**συνγκάθεδρους**» της θεότητας, αφού θα έχουμε ταυτισθεί μαζί Του. Αυτή είναι η απάντηση της Εκκλησίας του Χριστού στην αγωνία των αποστόλων Ιακώβου και Ιωάννου. Μια Εκκλησία που αγαπά και προσεύχεται για τον καθένα μας και για όλους, ζωντανούς και πεθαμένους, αφού για το Χριστό όλοι είναι ζωντανοί.

Η παρέμβαση του Ιησού, με τη σύνδεση της εξουσίας με τη διακονία, φάνταξε στην εποχή εκείνη, παράλογη, γι' αυτό αποτέλεσε σκάνδαλο. Η προβολή των όρων δούλος και διάκονος, ό,τι το απεχθέστερο υπήρχε την εποχή εκείνη, θεωρήθηκε επικίνδυνη υπόθεση. Ένας Ραββί που διδάσκει κατ' αυτόν τον τρόπο δεν μπορεί παρά να είναι ανατροπέας των κοινωνικών δομών, γι' αυτό πρέπει να εξουδετερωθεί. Το μήνυμα όμως του Χριστού ευτυχώς σώθηκε. Έγινε έργο ευαγγελισμού για την ανθρωπότητα μέχρι σήμερα. Κατά συνέπεια, θα λέγαμε, πως η διακονία πλέον πρέπει να θεωρείται δομικό στοιχείο της εκκλησιαστικής εξουσίας. Η Εκκλησία δεν ασκεί εξουσία. Διακονεί το λαό. Ο διάκονος και η διακονία συνιστούν την

ουσία όλης της ιεραρχικής κλίμακας. «**Ιερουργώ**» σημαίνει «**διακονώ**» ταπεινά το λαό. Σημαίνει πάνω απ' όλα, θυσιάζομαι στο βωμό του Θεού, χάριν των ανθρώπων.

Αδελφοί μου, για να μπορέσεις να υπηρετήσεις και να διακονήσεις κάποιον πρέπει να έχεις αρτιότητα, να είσαι ώριμος και να καταλαβαίνεις σωστά. Όταν ένα άνθρωπος είναι μικρός δεν μπορεί να γίνει υπηρέτης κάποιου άλλου. Πρέπει να είναι μεγάλος για να μπορέσει να γίνει υπηρέτης κάποιου. Μικρός μόνον ο μεγάλος μπορεί να γίνει! Ο Χριστός γυρεύει από τους Αποστόλους και από μάς, που έχουμε κι εμείς την ίδια χαζή αγωνία, πολλές φορές, να γίνουμε ακριβώς μεγάλοι για να μπορούμε να γίνουμε μικροί!

Ενόψει και της Μεγάλης Εβδομάδας και του Αγίου Πάσχα, ας ξανασκεφτούμε μερικά πράγματα βαθύτερα, ο καθένας για τον εαυτό του, καθρεπτιζόμενοι μέσα στον καθρέπτη του Ευαγγελίου ο χριστιανός χθες και σήμερα σηκώνει το Χρηστό ζυγό του Χριστού, παλεύει με τα όπλα που η Εκκλησία θέτει στη διάθεσή του ενάντια στο τριπλό κακό, τον κόσμο, τη σάρκα και το διάβολο, αντιμετωπίζοντας πολλές φορές τα πικρά σχόλια και την ειρωνεία, ακόμη και την εχθρική συμπεριφορά του κόσμου, που κατά τον Ιωάννη, ολόκληρος **έν τῷ πονηρῷ κεῖται**» (Ιωάν.5,19). Κάποτε ο πόλεμος αυτός γίνεται αδυσώπητος. Επιστρατεύονται κυβερνήσεις, ΜΜΕ, παγκόσμιοι μηχανισμοί με σκοπό να πληγεί η Εκκλησία και οι χριστιανοί, Στην πλειοψηφία τους οι χριστιανοί αγωνίζονται αποφασιστικά και νικούν, γιατί στο πηδάλιο της Εκκλησίας στέκει ο ίδιος ο Χριστός. Και το αψευδές στόμα του Χριστού δηλώνει οριστικά και αμετάκλητα ότι: **«πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς»** (Ματθ.16,18).

Είμαστε, λοιπόν, όλοι διάκονοι, και ως διάκονοι πρέπει να λειτουργούμε και να ενεργούμε. Η διακονία θα είναι το μόνο κριτήριο ποιότητας των έργων μας και των δραστηριοτήτων μας. Μια διακονία, μάλιστα, που πολλές φορές μπορεί να φτάσει στα έσχατα όρια, δηλαδή: **«καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν»** ! (Μάρκ.10,45). **ΑΜΗΝ**.